

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. Свиленград, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20245620200052 по описа за 2024
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000547 от
22.11.2023 година на ВПД Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР
- Хасково, с което на Д. С. Щ. с ЕГН ***** от
*****, със съдебен адрес: град Свиленград,
ул. „Д. Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат И. Д., за нарушение на
чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени
административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от
право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 24 месеца,
като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 15 контролни точки.

Жалбоподателят Д. С. Щ. чрез процесуалния се представител – адвокат
Д., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен и
неправилен – постановен при съществени нарушения на процесуалния закон
и в противоречие с материалните норми, фактическата обстановка била
неясна, непълна и невярна, наложените наказания били несправедливи, както

и липсвали субективният и обективният елементи от състава на нарушението. Сочи се, жалбоподателят не бил извършил процесното нарушение.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят Д. С. Щ., се явява. За него се явява адвокат И. Д., която пледира се за отмяна на обжалвания акт. Представена е Писмена защита, в която процесуалният представител сочи доводите си за отмяна на обжалвания акт – налице била хипотезата на чл.13 от НК и деянието било маловажно.

В съдебната фаза се ангажират гласни доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на обжалваното НП (въззиваемата страна) - ВПД Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 05.11.2023 година в град Свиленград, област Хасково, на улица „Георги Райчев” до метанстанцията, посока центъра, изпълняват служебните си задължения свидетелите Д. Н. Д. и В. М. А. (служители на РУ – Свиленград), като около 02.40 часа спират за проверка МПС – товарен автомобил марка „Мицубиши”, модел Л200 с държавен регистрационен номер ***** – собственост (видно от Справката за собствеността на автомобила към датата на деянието) и управлявано от жалбоподателя. На полицейските служители им прави впечатление, че водачът мирише силно на алкохол и видимо е повлиян от него. Пред служителите водачът заявява, че е изпил една водка.

Полицейският служител Д. уведомява жалбоподателя, че ще му бъде извършена проверка за алкохол, разяснява му процедурата във връзка с

проверката за алкохол, както и правата и задълженията на проверяваното лице – в случая жалбоподателят. Последният отказва да бъде изпробван с техническо средство Дрегер 7510 с фабричен номер ARPL 0559 за наличие на алкохол. На жалбоподателя е издаден Талон за медицинско изследване, но до посочения час не се явява в Центъра за спешна медицинска помощ (ЦСМП) – филиал Свиленград за даване на кръвна проба. В съдебно заседание разпитаният полицейски служител Д. уточнява, че ако Щ. се беше явил своевременно (в определеното време) в ЦСМП – филиал Свиленград, за да даде кръвна проба, дежурните медицински лица са щели да ги уведомят и полицейските служители са щели да идат на място, което в настоящия случай не е станало - видно от заверения препис на извадката от Дневника за получени сигнали и разпореждания в ОДЧ на РУ- Свиленград.

Предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Д. Н. Д. – „Младши автоконтрольор”, II степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя против жалбоподателя Щ. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 1002525. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля В. А.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на процесното фактическо нарушение, свързано с отказа на Щ. да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол, както и на обстоятелствата по извършването и откритието му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП, която вписва за нарушена. В констатиращия Акт фигурира отбелязано изрично и времето на проверката, в резултат на която е констатирано процесното нарушение. АУАН е редовно предявен и връчен срещу подпис на жалбоподателя - нарушителя Д. Щ., който сочи, че няма възражения против констатациите в Акта, което е вписано в съответната графа.

За случая свидетелят Д. изготвя Докладна записка.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна

полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 23-0351-000547 на 22.11.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на процесното нарушение, дадена от контролния орган и налага на жалбоподателя административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от права да управлява МПС” за срок от 24 месеца, както и на основание Наредба № Из-2539 на МВР отнема 15 контролни точки. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 09.01.2024 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана. В същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител и в Картона на НП. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на ВПД Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Д. Н. Д. заема длъжността „Младши автоконтрольор, II степен в звено „Пътен контрол” към Група „Охранителна полиция” в РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково” и от Писмо с рег.№ 351000-444 от 18.01.2024 година, видно от което Николай Анастасов Анастасов е назначен на длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Щ. е санкциониран и за други нарушения на ЗДвП с влезли в сила НП и Електронни фишове, както и че не му е била налагана принудителна административна мярка.

По делото е допуснато и разпитано в процесуалното качество на свидетел лицето Е.А.М., който установи пред настоящия Съдебен състав, че помолили жалбоподателят да ги отведе от град Харманли в град Свиленград, тъй като

компанията на свидетеля била употребила алкохол, като Щ. се съгласил, тъй като имал леля в Свиленград и искал да я види. Дошли в Свиленград на бар, но на Щ. по телефона му било съобщено, че леля му не се чувства добре здравословно. Платили сметката в питейното заведение и тръгнали към дома ѝ, но ги спрели за проверка полицейските служители. Междувременно съобщили на Щ., че леля му е откарана в Болницата в Свиленград, поради което след приключване на полицейската проверка отишли в това медицинско заведение, където Щ. се информирал за здравето на леля си. След това се отправили към ЦСМП – филиал Свиленград, Щ. да даде кръвна проба, но медицинския персонал го уведомил, че е просрочил даденото време, поради което потеглили обратно за Харманли.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с рег.№ 351000-444 от 18.01.2024 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които

се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.2, вр.т. 2.1 от Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейските органи от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 05.11.2023 година актосъставителят Д. Н. Д. е заемал длъжността „Младши автоконтрольор“, II степен, в звено „Пътен контрол“, Група „Охранителна полиция“, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В тази насока е и изявлението на свидетеля Д., направено в открито съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година. Предвид изложеното актосъставителят Д. Д. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция“ в РУ – Свиленград“ и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуванието на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно Щ. е бил водач на процесния товарен автомобил, тъй като именно той го е управлявал и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения:

Налице е допуснато съществено процесуално нарушение на процедурата, посочена в Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични

вещества или техните аналози, издадена от Министерство на здравеопазването, МВР и Министерството на правосъдието (Наредба № 1 от 19.07.2017 година), тъй като в наличния в Административнонаказателната преписка (АНП) Талон липсва номер и тъй като в поставения на него стикер има нерегментирана поправка на цифрите, касаещи номерът на Талона.

Съгласно разпоредбата на чл. 3а, т. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 година, с лабораторно изследване се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество, когато водачът откаже (каквото се твърди в обжалваното НП) проверка с техническо средство. Лабораторното изследване се извършва въз основа на издаден Талон за медицинско изследване, който се съставя в 3 екземпляра и заедно с АУАН, връчва се на водача срещу подпис. Т.е. водачът на МПС, отказвайки да бъде изпробван с техническо средство за установяване на алкохол не би извършил нарушение, ако даде кръвна проба за медицинско изследване. В процесния случай, както вече бе посочено, с АНП е представен Талон за медицинско изследване, но той е без номер (не могат да се установят цифрите му) и поставения на него стикер има нерегментирана поправка на цифрите, касаещи номерът на Талона, което на практика прави неосъществимо, нереализуемо изначално правото на лицето да даде кръвна проба, т.е. прави изначално изпълнимо предписанието на контролния орган за извършване на лабораторно изследване, тъй като няма съответствие (идентичност) на номера на Талона с поставения номер на стикера, който трябва да съответства на номера на Талона с добавена в края цифра от 1 до 8. Т.е. не е спазен редът на относимия подзаконов нормативен акт - чл. 6, ал. 1 и чл. 3, ал. 3 от посочената Наредба.

Фактът, че не може да се установи номерът на Талона поставя в невъзможност Съда да прецени дали правилно е вписан този номер в АУАН и в НП, т.е. възпрепятства се преценката на Съда относно това дали е спазена строго формалната процедура, описана в посочена Наредба и по-специално в чл. 6, ал. 2, изречение първо.

Както вече бе посочено, в Талона за изследване, който е част от документите, послужили за издаване на процесното НП, е налична поправка на едната от цифрите, вписани в стикера, което е видимо ясно от оригинала на посочения Талон. Талонът за медицинско изследване е официален документ, съставен от длъжностно лице по съответния ред и в кръга на

службата му. Корекция в такъв документ може да се прави само и единствено от лицето, което е изготвило документа – в случая само от служителя Д. Д. и това става чрез полагане на подписа му, удостоверяващ че именно той е извършил корекцията в съдържанието на документа. Надлежното оформяне на Талона е гаранция за правилното установяване на нарушението, с неговите обективни признаци. В конкретния случай наличната поправка в цифрите на стикера, залепен на Талона, в този си вид без да е посочен авторът, е основание, водещо до незаконосъобразност на процедурата по издаване на санкционния акт предвид наличната корекция в стикера на същия от неустановено по делото лице.

Ето защо, Съдът приема, че приложеният по делото Талон за медицинско изследване не следва да бъде ценен като документ, тъй като е компрометирана доказателствената му стойност на официален документ. Т.е. липсата на надлежно оформяне на Талона за медицинско изследване следва да се приравни на невъзникнало за жалбоподателя задължение да изпълни ненадлежно даденото му предписание за лабораторно изследване.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че както разпоредбите, така дори и името на Наредба № 1 от 19.07.2017 година, достатъчно ясно говорят за целта на този подзаконов акт, а именно – уреждане на стриктна процедура за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества от водачи на МПС.

Въз основа на всичко гореизложено Съдът намира основание да приеме, че е опорочена документалната процедура за установяване отказа на жалбоподателя да бъде изпробван за употреба на алкохол. Ето защо настоящата инстанция счита, че надлежният ред, който визираща разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП в конкретния случай не е спазен, нещо повече – допуснато е съществено нарушение, което от своя страна, не може да обоснове отговорността на водача на товарния автомобил – жалбоподателя Д. Щ..

Посоченото представлява съществено процесуално нарушение, което нарушава правата на жалбоподателя и опорочава административнонаказателна процедура, което води до отмяна на обжалваното НП, тъй като е нарушен редът, посочен в Наредба № 1 от 19.07.2017 година. Т.е. административната отговорност спрямо Щ. за

нарушението по чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП следва да отпадне като НП бъде отменено като незаконосъобразно.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Съдът би приел, че обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна; че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура; че са спазени предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове биха имали необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Съдът би приел, че нарушението е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Фактът, че при посочване на нарушената правна норма и изписването на относимия текст, актосъставителят е смесил правната норма и текста ѝ, респ. разделил правната норма, не би довел до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая Вярно е също така, че при посочване на нарушената материалноправна разпоредба в НП не е посочено конкретното предложение, но словесно е изписано точно и ясно извършеното деяние, което би било напълно достатъчно за наказаното лице да разбере в какво точно е обвинен. Вярно е също така, че в АУАН не са посочени личен адрес и дата на раждане на свидетеля А., но тези реквизити следва да са налични в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите му имена и адреса по месторабота би било налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел. От друга страна констатиращият пропуск не би представлявал съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта. В този ред на мисли следва да се отбележи, че според настоящия Съдебен състав факта, че свидетелят А. посочи погрешно наименованието на улицата, свързана с мястото на нарушение, не бе представлявало съществено процесуално нарушение, тъй като точно и ясно е посочено населеното място, където е

установено нарушението, в който смисъл е и изискването на ЗАНН. Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното процесно нарушение. Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор и/или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му. О отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване концентрацията на алкохол в кръвта са два различни способа, чрез които се установява употребата на алкохол. Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласил да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Същите изводи следват и при обратната хипотеза. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи употребата на алкохол не представлява различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение. От събраните по делото гласни доказателства (показанията на свидетелите Д. и А.) и писмени такива, биха се установили обстоятелствата, описани като фактическа обстановка по отношение на процесното нарушение, както в АУАН, така и в НП. В този ред на мисли Съдът би приел, че актосъставителят освен задълженията си по ЗДвП е изпълнил и задълженията си по цитираната по-горе Наредба, като правилно е издал и Талон за медицинско изследване, но Щ. не е изпълнил и разпореждането да му бъде взета кръвна проба, което на основание чл. 2, ал. 2 от посочената Наредба се приравнява на отказ да бъде изследван за употреба на алкохол. От страна на жалбоподателя не бяха представени медицински документи, които да удостоверят някакво заболяване, което да му е пречило да му бъде извършена проверка за алкохол в кръвта с техническото средство, респ. чрез лабораторно изследване.

В случая, както б и се установило жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годен субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде тестван с техническо средство за употреба на алкохол и е отказал да даде проба за медицинско изследване.

Съгласно нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 л в . Следователно, деянието, за което на жалбоподателя са наложени административни наказания е обявено от закона за наказуемо.

Налице би бил и субективният елемент от състава на процесното нарушение – извършено виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественотоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че при проверка от надлежните органи е следвало да бъде установена употребата, респ. липсата на алкохол в кръвта, по някой от начините, предвидени в ЗДвП.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 15 контролни точки, тъй като за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на алкохол, е предвидено да се отнемат контролни точки. Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не б и представлявало

съществено процесуално нарушение, тъй като в АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно отказът на Щ. да му бъде извършена проверка с техническо средство и да му бъде взета кръвна проба за установяване на алкохол в кръвта, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 3 - за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или не изпълни предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му (чл. 174, ал. 3 от ЗДвП) – 15 контролни точки.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не б и съставлявало маловажен случай. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно. Ето защо наведения в тази насока довод на адвокат Д. би бил неоснователен.

Приложената от АНО санкционна норма на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП съответства на установеното нарушение. Административните наказания биха били правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в предвидените от закона такива – фиксирани за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания н е б и съществувала предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона би липсвало основание за определянето им под този минимум. Така наложените

с обжалваното НП административни наказания за процесното нарушение, Съдът би намерил за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

От събраните по делото доказателства Съдът би намерил за установено, че на процесната дата лелята на жалбоподателя действително е била с влошено здравословно състояние, като в тази връзка е била отведена в МБАЛ - Свиленград. Този факт обаче не може да доведе да извод за приложението на чл. 13, ал. 1 от НК, вр.чл. 11 от ЗАНН – крайна необходимост. За да бъде изключена обществената опасност в действията на нарушителя е необходимо отказът му да бъде изпробван за употреба на алкохол да бъде насочен към спасяване на свои или на друго лични блага – в случая здравето на леля му, от непосредствена опасност, която деецът не е могъл да избегне по друг начин. Настоящият случай не би бил такъв.

Изложената фактическа обстановка, обективирана в АУАН и възприета от АНО в НП по отношение на посоченото нарушение, би се установила от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 19.02.2024 година свидетели Д. Н. Д. и В. М. А.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Д. Н. Д. и В. М. А.. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в АНП и допълнително представените, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (както вече бе посочено). Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Съдът би кредитирал и показанията на свидетеля Е.А.М., тъй като не биха били в противоречие с другите събрани по делото доказателства, на които би била дадена вяра.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, вр.ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 2 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0351-000547 от 22.11.2023 година на ВПД Началник на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на Д. С. Щ. с ЕГН ***** от *****, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДВП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 2 000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 на МВР са отнети 15 контролни точки.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____